ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Μια **τερατομηχανή** απίστευτης παραγωγικότητας σε δράση. Σε μια κίνηση με μεγάλες συνέπειες αλλά και τεράστιας συμβολικής αξίας ο Τράμπ με διάταγμά του απαγόρευσε την **είσοδο στις ΗΠΑ** πολιτών από εφτά «μουσουλμανικές» χώρες (Ιράν, Ιράκ, Υεμένη, Λιβύη, Συρία, Σομαλία, Σουδάν). Μια απόφαση που πάρθηκε στο όνομα της προστασίας των ΗΠΑ έναντι του "κινδύνου της τρομοκρατίας".

Και όμως, εδώ και 40 χρόνια καμία, ούτε μια μεμονωμένη ή ήσσονος σημασία τρομοκρατική επίθεση μέσα στις ΗΠΑ, δεν έγινε από πολίτη αυτών των χωρών! Αντιθέτως, η κορυφαία **επίθεση στους Δίδυμους Πύργους** έγινε από κύκλους που συνδέονταν με τυραννικές χώρες που ήταν και είναι **στρατηγικοί σύμμαχοι των ΗΠΑ** (Σαουδαβική Αραβία, Αίγυπτος, Εμιράτα κλπ).

Άλλο είναι το μήνυμα της απόφασης: **Οι ΗΠΑ δε θα δεχτούν ούτε ένα πρόσφυγα**. «Ούτε γη, ούτε νερό», στα εκατομμύρια αυτών που ξεριζώνουν με τις βόμβες τους και την οικονομική ληστεία των χωρών τους. Κοινώς, θάνατος… Δεν είναι απλά κήρυξη πολέμου, είναι δημόσια ανακοίνωση θανατικής ποινής, χωρίς δίκη, αλλά και χωρίς καν συγκεκριμένους κατηγορούμενους.

Ακόμη και ο **Economist** χλευάζει την απόφαση, υπενθυμίζοντας μεταξύ των άλλων το πόρισμα μιας μελέτης σύμφωνα με την οποία η πιθανότητα ένας Αμερικανός πολίτης να πέσει θύμα βίας από μετανάστη, σύμφωνα με τα εμπειρικά δεδομένα, είναι 1 στα 3,6 δις. Ο κίνδυνος αυτός, σύμφωνα με το David Miliband, που είναι επικεφαλής του International Rescue Committee στις ΗΠΑ, είναι μικρότερος από αυτόν που συνιστούν οι αγελάδες, η χρήση πυροτεχνημάτων ή τα προβληματικά ασανσέρ.

Πού συμβαίνουν όλα αυτά;

Στις ΗΠΑ του Τράμπ...

Γιατί όμως να το δούμε κυρίως έτσι;

Ο Τράμπ είναι αλήθεια πως δεν εκλέχτηκε Πρόεδρος με πλειοψηφική λαϊκή ψήφο (καθώς πήρε 2 και πλέον εκατομμύρια ψήφους λιγότερους από την αντίπαλό του). Δε βγήκε όμως και με πραξικόπημα: Θεσμικά είναι νόμιμο (νομότυπο) αποτέλεσμα της αστικής δημοκρατίας στις ΗΠΑ.

Ο Τράμπ του κοινωνικού δαρβινισμού, του αηδιαστικού φυλετικού ρατσισμού επιπέδου Κου Κλουξ Κλαν, της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και εθνικιστικής φιλοπόλεμης παράκρουσης, είναι σήμερα στην κορυφή της πιο προηγμένης από κάθε άποψη καπιταλιστικής χώρας. Είναι ο κεραυνός που έρχεται από το λίκνο και την πρωτοπορία του σύγχρονου καπιταλισμού.

Δεν ήλθε από τον Άρη, ούτε βγήκε ως ανώμαλη παρθενογένεση σε ιστορικό και κοινωνικό κενό ή σε ατύχημα ιστορικής ασυνέχειας. Αποτελεί την **έκφραση βαθύτερων τάσεων στην διαμόρφωση των υπεραντιδραστικών τομών στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό.**

Ρητά ή υπόρρητα, αν και όχι ομόφωνα και αναντίρρητα, ο κάθε Τράμπ αποτελεί ανάγκη και ως τώρα ανομολόγητο πόθο κάθε «σοβαρού» καπιταλιστή:

«Μέσα στη χώρα»,

δέστε τους «κάτω»,

ποτίστε τους με οποιοδήποτε ανορθολογικό ιδεολογικό ματζούνι που να αντικαθιστά και να πνίγει την ταξική συνείδηση και την υποκειμενική συλλογικότητα.

Αιχμαλωτίστε τους μέσω της ανεργίας και της ανυπαρξίας υγειονομικής κάλυψης, μετατρέψτε τους αφενός σε αναλώσιμα εργαλεία και ανταλλακτικά μιας μηχανής που παράγει κέρδη και αφετέρου σε πρόθυρο «κρέας για τα κανόνια» οικονομικού ή/και στρατιωτικού πολέμου, στο όνομα του «έθνους» (ποιο είναι αλήθεια το Αμερικάνικο Έθνος; Πότε ξεκινά και σε ποιους τελειώνει;)

«Έξω από τη χώρα»,

συντρίψτε τους «αλλοεθνείς» εχθρούς, με τα χέρια των εξουθενωμένων και έντρομων προϊόντων του «εσωτερικού πολέμου».

Οι πιο σκοτεινοί ανομολόγητοι πόθοι, μεταφρασμένη σε εμετική διαστροφή.

Ναι, ο Τραμπ συνιστά με αυτή την έννοια μια **πολιτική και «πολιτιστική» επανάσταση** για το «μέσο» άνθρωπο που γυροφέρνει τη σκέψη του με βάση το «υπόδειγμα» της αδιατάρακτης και ακομπλεξάριστης πορείας του καπιταλισμού. Δηλαδή της νίκης των αξιών/κερδών/τιμών επί των αξιών χρήσης, των εμπορευμάτων και γενικά «πραγμάτων» επί των ανθρώπων, της εκμετάλλευσης και χειραγώγησης (ολιγαρχίας) ανθρώπων επί της ανθρωπότητας.

Άδικο! Φωνάζουν με αγανάχτηση οι φιλελεύθεροι...

«Δεν είμαστε όλοι Τράμπ! Κυρίως δεν είμαστε Τράμπ. Πρόκειται για παρά φύσει απόκλιση, έναντι της κύριας φύσης μας που είναι η παγκοσμιοποίηση και η καπιταλιστική ανάπτυξη χωρίς κανενός είδους φραγμό».

Με μια έννοια, δίκιο έχουν. Αλλά δεν μπορούν να σκεφτούν πάνω στο «δίκιο» τους, διότι και αυτό ακόμη το κατανοούν μονόπλευρα, ταξικά, αντι-ιστορικά: **Οι λεγόμενες «παρά φύσει» εκτροπές του «ενάρετου καπιταλισμού», είναι πάντα οι μεγάλες αναγκαίες τομές για την εξέλιξη και μακροημέρευσή του.**

Τι θα ήταν αλήθεια σήμερα ο σύγχρονος υπεραναπτυγμένος δυτικός καπιταλισμός χωρίς την "**πρωταρχική συσσώρευση"** στους **αιώνες ανθρώπινης δουλεμπορίας** και της εξόντωσης των ιθαγενών πληθυσμών στις "νέες" ηπείρους; Μήπως ήταν ακριβώς τα «πολιτισμένα» **πρωτοπόρα καπιταλιστικά αποικιοκρατικά κράτη και αυτοκρατορίες**

που πρωτοστάτησαν; Και ποιος φιλελεύθερος διανοούμενος δεν καταδικάζει μετά βδελυγμίας σήμερα το δουλεμπόριο, καθήμενος πάνω στα χρυσάφι που γέννησε;

Ποια ήταν η **κοιτίδα του ναζιστικού τέρατος** αν όχι η Γερμανία και η Ιταλία, δηλαδή **ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες** (οικονομικά, στρατιωτικά, «πολιτιστικά»), του πιο προωθημένου καπιταλιστικού φύτρου που λέγεται Ευρώπη; Παρόλα αυτά, ο αντιφασισμός είναι –υποτίθεται- κρατική ιδεολογία στη Γερμανία, ενώ η αμφισβήτηση του Ολοκαυτώματος αποτελεί αδίκημα…

Είναι άραγε τυχαίο επίσης ότι η πλέον ζωογόνα πνοή στο καπιταλιστικό τέλμα του 70, δόθηκε μέσω της πειραματικής εφαρμογής του **νεοφιλελευθερισμού,** ακριβώς με το φασιστικό πραξικόπημα στη **Χιλή** και τη δικτατορία δεκαετιών στη συνέχεια του Πινοσέτ;

Η «παρά φύσει» ανάπτυξη του καπιταλισμού, ανήκει στη «φύση» του. Η υποκρισία επίσης…

Κάπου εδώ είμαστε.

Και με το ιστορικό ερώτημα μπροστά μας: «Εμείς» άραγε θα τολμήσουμε να δούμε θαρραλέα το ερώτημα της συνολικής κομμουνιστικής χειραφέτησης, των δικών μας επαναστάσεων, του υποκειμένου και των όρων της κοινωνικής επανάστασης στην εποχή μας ή θα συνεχίζουμε να παρακολουθούμε την κοινωνική και πολιτική αντεπανάσταση, αναζητώντας μίζερους «πολιτικούς ρόλους» για την «επιβίωση» και διαχείριση των ερειπίων της, αποτασσόμενοι μετά βδελυγμίας «φυγές στο μέλλον»;

Αν ωστόσο έχει μεγάλη σημασία η απόφαση Τραμπ για την απαγόρευση εισόδου κάθε είδους προσφύγων, ίσως έχει μεγαλύτερη το **πώς δικαιολογήθηκε**. Σε σχετική συνέντευξή του ο ακροδεξιός Πρόεδρος των ΗΠΑ, διευκρίνισε ότι η απόφαση δε θα ισχύσει για τους **Χριστιανούς** από αυτές τις χώρες, αλλά μόνο για τους **Μουσουλμάνους**!

Δεν πρόκειται για την αποκατάσταση κάποιας αδικίας όπως ισχυρίστηκε. Αντίθετα, με τους ισχυρισμούς του, παρά το γεγονός ότι οι χριστιανικοί πληθυσμοί αποτελούν πολύ μικρό ποσοστό σε αυτές τις χώρες, από τους 70.000 πρόσφυγες που είχαν δεχθεί ως τώρα οι ΗΠΑ, το 50% ήταν Χριστιανοί.

Άλλη είναι η σκοπιμότητα. Όπως έκανε και ο Μπους το 1990 (ξεκινώντας την πρώτο πόλεμο στον Περσικό Κόλπο) και όλοι οι μετέπειτα Αμερικανοί πρόεδροι με το μόνιμο επιμύθιο «ο θεός ευλογεί την Αμερική», έτσι και ο Τράμπ σήμερα, κηρύσσει **θρησκευτικό πόλεμο**. Ούτε

και το κατασκεύασμά τους ο Μπιν Λάντεν έτσι...

Έχει τεράστια σημασία αυτή η επιλογή. Είμαστε σε εποχή που ο μαζικός κοινωνικός κανιβαλισμός ως προϋπόθεση για την μακροζωία ενός στάσιμου και σε σήψη καπιταλισμού, δεν μπορεί να εξασφαλίσει συναίνεση και ανοχή μέσω της κοινωνικής ενσωμάτωσης που συνιστά η μερική αναδιανομή προϊόντος. **Οι συγκολλητικές ουσίες του «ευρέος λαού», θα είναι ο εθνικισμός, η θρησκευτική μισαλλοδοξία και ο κάθε είδους ανορθολογισμός.**

Η εργατική κομμουνιστική πολιτική έχει ανάγκη να είναι βαθιά **διεθνιστική και πανανθρώπινη**, διαφορετικά δεν είναι απελευθερωτική.

Γνωρίζουμε πλέον ότι τα ξεχωριστά συμφέροντα εργαζόμενων τμημάτων, ακόμη και αν διεκδικούνται ριζοσπαστικά, καταλήγουν αντιδραστικά αν κατανοούνται μεμονωμένα, καθώς οδηγούν στο λεγόμενο «κοινωνικό αυτοματισμό».

Με τον ίδιο τρόπο και οι «εθνικοί» αγώνες σε κάθε χώρα, στο βαθμό που δεν κατανοούνται ως μάχη για την **λαϊκή κυριαρχία** και όχι για την «εθνική συνοχή» ή δεν αποκτούν συνείδηση ότι αποτελούν τμήματα μιας διεθνούς μάχης για την κοινωνική χειραφέτηση, τελικά υποτάσσονται στις σημαίες του ταξικού αντιπάλου.

Δυστυχώς, αυτό μπορεί να γίνει μια χαρά. Έχουν αναπτυχθεί **φάρμακα κατά των κατσαρίδων**, με συγκεκριμένο αποτέλεσμα: μόλις οι κατσαρίδες καταναλώσουν το τζέλ το μεταφέρουν στην φωλιά τους και εκεί δουλεύει πλέον το φαινόμενο του κανιβαλισμού. Δηλαδή, η μία τρώει την άλλη....